

This is an electronic reprint of the original article. This reprint may differ from the original in pagination and typographic detail.

Vaiettu tarina voi olla se tärkein kertoa

Pirjatanniemi, Elina

Published in:
Turun Sanomat

Julkaistu: 14/01/2020

Document Version
(Vertaisarvioitu versio, jos kysymyksessä on tieteellinen julkaisu)

Document License
Publisher rights policy

[Link to publication](#)

Please cite the original version:
Pirjatanniemi, E. (2020). Vaiettu tarina voi olla se tärkein kertoa. *Turun Sanomat*, 2020(1.4.).
<https://urn.fi/URN:NBN:fi-fe202201148147>

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Turun Sanomat, Elina Pirjatanniemi

Tasavallan presidentti Niinistö otti uudenvuodenpuheessaan painokkaasti esiin nykyisen keskustelukulttuurin. Hän oli huolissaan puutteellisesta halukkuudestamme aitoon keskusteluun. Hän myös muistutti, että toisten ihmisarvoa loukkaavalla puheella ei ole sananvapauden suoja.

Niinistön sanat saivat minut miettimään omaa tapaani hyödyntää ilmaisunvapautta. Miten valikoin aiheet kolumneihini? Millaisia sanoja käytän?

Omaehtoiset julkiset ulostuloni syntyvät usein ärtymyksestä. Havaitseen jonkin yhteiskunnallisen epäkohdan, jota sitten enemmän tai vähemmän kipakasti kommentoin. Toisinaan kirjoitusten ponttimena on pedagogisempi pyrkimys selittää laajalle yleisölle jokin asiantuntemukseeni kuuluva seikka. Joskus kiitollisuus jostakin elämäyksestä tai kokemuksesta purkautuu pienimuotoisena ylistyslauluna.

Pohdin ilmaisujani yleensä tarkkaan. Kolumnini saavat esimerkiksi aina kypsyä yön yli. Kerran tosin lähetin vahingossa raakaversioon toimitukseen ja huomasin virheeni vasta lehteä lukiessani. Teksti ei ollut huono, itse asiassa se oli aika hyvä, mutta kolumni oli kyllä tavanomaista merkittävästi vihaisempi.

Harkinta ja punninta ovat puheenvuoroja esitettäessä aina paikallaan. Näin välttyy turhilta tunnekuohuilta ja ylilyönneiltä. Omalta osaltani kokonaisuuteen vaikuttaa samoin se, että yleisölle edustan aina akateemista maailmaa, halusinpa tai en. Joudun siten vääjäämättä arvioimaan, millaisen kuvan lukija saa tutkijakunnasta minun pohdintojani lukiessaan.

Jokaisen on toisinaan hyvä pohtia tykönänsä, mistä julkisesti puhuu ja miten. Yhtä tärkeää on miettiä, mistä vaikenee ja miksi. Suurin osa meistä harrastaa jonkinasteista itsesensuuria. Sosiaalisessa mediassa vellovia kuuhuntoja seuratessa tulee tosin joskus ajateltua, että moni voisi olla tältä osin hieman tiukempikin. Ihan kaikkea mielessä pyörivää kun ei todellakaan tarvitse suoltaa ulos.

Vaikenemisen syynä voi kuitenkin olla jokin muukin kuin sivistyneiden keskustelutapojen noudattaminen. Toisinaan jätämme sanomatta jotakin tärkeää, koska ennakoimme sanomistemme johtavan ikäviin seurauksiin. Pelkäämme maalittamista, vihaisten vastineiden myrskyä tai suoranaista uhkailua. Kivuliaat teemat ovat kuitenkin niitä, joista meidän pitäisi puhua enemmän ja rohkeasti. Tutkijoilla on tähän suorastaan velvollisuus. Meidän tehtävämme ei ole miellyttää, vaan tutkia ja jakaa tutkimukseen perustuvaa tietoa.

Yritin rehellisesti muistella, mitä aiheita olen tietoisesti väistellyt viime vuosina. Ensimmäisenä mieleen tulivat Al-Hol leirin äidit. Olen kirjoittanut heidän lapsistaan, mutta naisista olen vaiennut. En ole jaksanut purkaa auki ajatusta, jonka ytimessä on näiden naisten ihmisarvo. En ole puolustanut heidän oikeuttaan oikeudenmukaiseen kohteluun. En ole ponnekkaasti kyseenalaistanut näkemystä, joka kuvaa heidät lähinnä vaarallisina ihmishirviöinä, joiden hyvinvoinnista ei tarvitse olla huolissaan.

Tämä oli vain yksi esimerkki, muitakin toki olisi.

Tässä uuden vuosikymmenen ensimmäisessä kolumnissa voisi itse asiassa antaa lupauksen. Lupaan jatkossa miettiä tarkemmin, mistä asioista en oikeastaan haluaisi kirjoittaa. Jos syy haluttomuuteen on pelko tai mukavuudenhalu, yritän olla rohkeampi.

Vaikeneminen on valinta siinä missä asioiden esille nostaminenkin. Vaiettu tarina voi olla se kaikkein tärkein.